

2 Lillesand Frikirke markerte historisk dag og ny kirkesal

7 Tre av Frikirkens utsendinger ordinert som eldste

12 Halvard Myhren takket av etter lang pastortjeneste

Nr 8. 27. september 2017 Årgang 135
Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

KANDIDATER Frikirkens valgkomite presenterer synodestyrekandidatene som har sagt ja til å stille til valg. Valgkomiteén tar forbehold om at det kan komme et par kandidater i tillegg, før synoden i november.

KLART TIL VALG

Møt synodestyrekandidatene som stiller til valg på synodemøtet i november. Der skal også Frikirkens måldokument behandles. Dokumentet som er utarbeidet av synodestyret og ulike representanter fra Frikirken, skal være med å gi en retning for kirkesamfunnet for de neste seks årene. Synodeformann Jarle Skullerud begrunner i intervju med Budbæreren hvorfor han mener at måldokumentet er viktig.

Side 6-11

På kirkestier

Mer enn 50 pilegrimer vandret lørdag 2. september mellom Oddernes og Tveit kirker, Kristiansands to eldste bygg. Bevisstheten om at her hadde det gått folk på kirkeveg helt siden 1100-tallet, gav perspektiv til vandringen. Det var prestene i Den norske kirke i Oddernes og Tveit, som sammen med pastor/diakon i Kristiansand Frikirke, Harald Eikeland, hadde tatt initiativet til den historiske vandringen. Slik ønsket de å gi folk en

smak av pilegrimsvandringens historiske, fysiske og åndelige sider.

I en lengre periode underveis gikk vandrerne i stillhet, eller i meditasjon om man vil. Noen lot tankene gå til de siste dagers hendelser i livet, andre tenkte på mennesker de hadde møtt, mens enkelte nok var mest opptatt med å observere hva som viste seg bak neste sving - eller musvåken som svevde høyt over heia. Vi var alle i en

Dobbel feiring

I vår feiret Lillesand Frikirke åpning av ny kirkesal, og markerte samtidig at det i april var 120 år siden menighetens første kirkebygg ble innviet. I den anledning ga Johan Severin Knudsen et glitrende tilbakeblikk på menighetens historie.

For 140 år siden, altså i 1877, ble Den Evangelisk Lutherske Frikirke dannet. Det skjedde i Arendal og høsten samme året i Kristiansand. Menigheten i Kristiansand begynte møtevirksomhet i Lillesand i den hensikt å etablere menighet her. Det resulterte i at ut på 1890-tallet meldte to familier seg ut av Statskirken og inn i Kristiansand Frikirke, noe som var lite populært hos presten.

Det var ikke lett å være frikirkelig i Lillesand. Møtene ble holdt i lånte lokaler, deriblant Bedehuset, men så ble Bedehuset nektet brukt av de frikirkelige. Prestene så ofte med uvilje på de frikirkelige og mente de var svermere og utbrytere. En av prestene uttalte at de var fritenkere, for de hadde ordet FRI i navnet på kirkesamfunnet. En annen prest gjemte jordpåkastelsesspaden da et Frikirkemedlem skulle begraves. Det forhindret ikke at flere Lillesandere sluttet seg til Frikirken med medlemskap i Kristiansand. Og det var medlemmer med fremtidsvyer og mot. I 1894 bestemte de seg for å bygge kirke.

MENIGHETSDANNELSE

Palmesøndag 7. april 1895 sto bygget ferdig til innvielse. Et høyreist og luftig bygg med lillesal, kjøkken, toseters utedo, galleri og stor hovedsal med fireetasjers Ulefoss-kakkelovn. Ikke så ulikt dagens, når en ser bort fra utedoen og den fire etasjers vedovnen. Det var stor innvielsesfest og det kostet 50 øre pr. person å delta, ulikt i dag, da menig-

hetsrådet spanderer hele kalaset. En av de som var med på innvielsesfesten, fikk kall til å bli en kristen. Han ble en trofast tjener av menigheten og var eldste i 39 år. Er det lov å håpe på noe liknende også i dag? Ved begynnelsen av 1897 var flokken vokst til 27 medlemmer tilsluttet modernemenigheten i Kristiansand. De oppfordret medlemmene til å danne egen menighet i Lillesand. Det var en vågal beslutning, men etter flere menighetsmøter ble det den 9. april 1897 fattet enstemmig vedtak om å danne egen menighet. Den Evangelisk Lutherske Frikirke Lillesand var en realitet.

150 PÅ SØNDAGSSKOLEN

I år 1900 var det 60 medlemmer, og menigheten kalte forstander og han ble der i 23 år. Menigheten hadde et rikt sang- og musikkliv, ungdomsforening, kvinneforening og søndagsskole. På søndagsskolen kunne det være opp til 150 barn. Hvordan i all verden klarte de å holde styr på alle disse under ett tak? Jeg kan nok tro at de ansvarlige hadde respekt og klarte jobben med glans. Menighetens ungdomsforening var svært aktiv og arrangerte i 1911 et stort ungdoms- og sangerstevne i Lillesand, med mange tilreisende fra øst og vest. Det ble holdt friluftsmøte i Møglestuhaven og det var omkring 2000 mennesker på dette møtet. Kanskje en idé til fremtidig bruk av Møglestu og Møglestuhaven? Menigheten blomstret og det var flere musikklag og kor.

STOR MØTEAKTIVITET

Det var også en bibelklasse, som oppfølging av søndagsskolen. Misjonering var høyt prioritert og det var stor møteaktivitet i utkantene helt til Herefoss og Mykland. Høvåg og Justøya hadde virksomheter som lå under Lillesand Frikirke. Til og med Gabriel Scott nevner i Kilden Frikirkens arbeid på Justøya. «Her er Maries hus under heien- skriver han- hvor Frikirken har fått lokale og innrettet seg med benker og stol.»

Menigheten i Lillesand hadde ofte tur til Justøya, og alle generasjoner var med da de besøkte Frikirkefolket der. Ungdomsforeningen og blandakoret ble stiftet samtidig med menigheten og var de som sto for det meste av møtevirksomheten. Det var også eget mannskor i menigheten. Blandakoret har fulgt menigheten hele tiden med vekslende oppslutning og sikkert vekslende kvalitet, og var nok med å holde menigheten samlet gjennom de vanskeligste periodene.

UTFORDRINGER

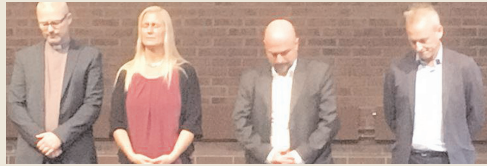
I forbindelse med en vekkelse på møtene som ungdomsforeningen holdt i 1920-årene, ble det konflikt mellom menighetens ledelse og ungdomsforeningen. Ledelsen var uten pastor og de var ikke akkurat ungdommer lenger, de fleste rundt 80 år. Vekkelsesmøtene som varte til langt på natt, ble av ledelsen kritisert for å bruke alt for mye strøm. Det som for ungdomsforeningen ble sett på som «Guds Svar», ble av menighetens ledelse sett på som misbruk av materielle midler. Så kom de harde trettiåra, og det var en vanskelig tid både for samfunnsliv og menighetsliv. Lillesand var preget av arbeidsløshet og fraflytting. Menigheten var uten forstander, og i løpet av en femårsperiode sank medlemsmassen fra drøyt 120 til cirka 50. Og så kom krigen. Under krigen utviklet det seg et utstrakt fellesarbeid mellom de kristne grupperingene i Lillesand. Tyskerne beslagla noen av møtelokalene, og en måtte derfor virkelig samarbeide for å holde liv i den kristne aktiviteten.

HUMOR FRA TALERSTOLEN

Etter krigen fortsatte mye av den felleskristelige virksomheten. For Frikirken førte dette til at ungdomsforeningen fortsatte å være engasjert i fellesarbeidet, noe som nok gikk ut over eget menighetsarbeid. Det var på mange måter en vanskelig tid. Mange emigrerte eller flyttet til steder der det var arbeid å få. De gamle

felles bevegelig prosess mot et mål. Vel framme, etter en nokså langvarig regnbyge, var det pilegrimgudstjeneste og «varmestue» i Tveit kirke. Da hadde vi vandret om lag 15 kilometer på stier som middelaldermenneskene trolig også brukte for å oppsøke de hellige kirkestedene. At de gjorde dette allerede 400 år før Martin Luther vandret i lyn og torden fra Erfuhrt til Mansfeld, gav vandrerne litt av et historisk bakteppe. (kirken.no)

Ordinert til pastortjeneste

Pastorteamet i Kristiansand er på plass! Hilde Grøthe, Harald Eikeland og Endre Sagedal ble i september ordinert og innsatt i pastortjeneste. De vil fungere i et pastorteam, sammen med FriBU-pastor Stein Arve Graarud som har vært i stillingen i flere år. Bilde fra ordinasjonsgudstjenesten i Kristiansand Frikirke. Menigheten har også fått en nyeldste i ledelsen, Are Røise-land.

i Lillesand Frikirke

I DAG Kirkesalen i Lillesand Frikirke fremstår som lys og luftig.
(Foto: Ole Jørgen Malmgård).

i menigheten døde etter hvert som naturlig er, men ingen nye kom til. I 1963 var det bare én eldste og 30 medlemmer i fullt medlemskap, det vil si ti-femten medlemmer utenom blandakoret. Da hadde menigheten vært uten forstander i 12 år. I denne perioden måtte ledelsen skaffe talere fra nabomenighetene og omreisende predikanter. En som ble mye brukt var liten av vekst, og han hadde en forhøyning inne i talerstolen slik at han ble godt synlig og kunne skue ut over forsamlingen. En gang han kom var denne trammen borte, og da han kom opp på talerstolen kunne en bare så vidt se hodet til mannen. Da sier han så tørt: «Godt å se noen av dere, og i dag kommer jeg ikke til å være lang». Det var strevsomme tider for menighetsledelse og medlemmer. Mange var slitne og motlø-

DEN GANG Søndagsskolen er samlet i gamlekirka, mens de ventet på nye lokaler. (Foto: Lillesand Frikirke).

se, og det kunne se ut som menigheten var på vei ut av historien for godt. Men noen holdt ut og ville ikke gi seg, derfor kan vi samles til fest her i dag. All ære til de som hadde vilje og mot til å stå trofast i tje-

ORDEN - Bildet fra 1907 viser søndagsskolelærerne, som jeg nok kan tro at hadde respekt og klarte jobben med glans, sier Johan S. Knudsen. (Foto: Lillesand Frikirke).

nesten selv når det røyner på som verst.

Johan S. Knudsen

Les hele saken på nettsiden
www.budbarenen.no

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

Godt valg!

Valget i Norge har dominert alle sendeflater og aviser i tiden som ligger bak oss. For meg er det selvsagt å stemme ved valg. Det oppleves som en borgerplikt og det er ikke noe reelt valg for meg og mine, å IKKE stemme. I møte med en del førstegangsvelere forstår jeg at ikke alle ungdommer har fått dette med seg hjemme, at man skal delta i samfunnet ved å la sin stemme høres.

Dette kan vi også overføre til kirkesamfunnet vårt. Vi har viktige valg foran oss. Hvert tredje år er det synodemøte hvor menighetens medlemmer velger delegater til å representere seg i Frikirkens øverste organ: Synoden.

Det er viktig for fellesskapet at vi deltar på menighetsmøter hvor saker blir diskutert og at vi lar vår stemme høres. Gud har gitt oss ulike gaver for at vi skal bruke dem. Hvis ikke du bruker dine gaver eller din stemme, går vi andre glipp av noe viktig.

Synodestyret er synoden mellom hvert synodemøte. I november velges nytt synodestyre og i denne utgaven av Budbæreren blir de presentert. Heldigvis har Frikirken mange kompetente folk til denne oppgaven. Og vi har bare gode folk på lista! Valgkomiteen har vært flinke til å få ulike mennesker til å stille til valg, så dette er folk vi kan anbefale. Uansett hvem delegatene velger, blir dette et bra valg. Likevel skal delegatene velge blant flere, og dette er en av «sakene» de skal ta stilling til på synoden. Det er viktig at du leser sakspapirer på Frikirkens nettsider og påvirker dine delegater. Vi trenger hverandre i kirkesamfunnet. Din stemme er viktig.

Godt valg!

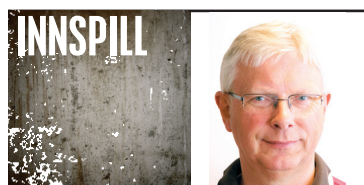

BUDBÆREREN 1982

Meningsfylt konfirmasjonstid

På mange hold i vår kirke har det vært understreket nødvendigheten av at misjonsengasjementet må føres videre til den oppvoksende slekt. Man har registrert at mange av dem som bærer misjonen økonomisk og på annen måte nærmer seg eller har passert pensjonsalderen. Det er godt det ikke er noen pensjonsalder i Guds rike, ellers ville det sett mørkt ut for det misjonsarbeidet som Frikirken og andre misjonsorganisasjoner driver. Derfor er det dobbelt gledelig når vi hører at Kristiansand menighets konfirmanter våren 1982 samlet inn 2500 kroner til Den Norske Skole i Japan. Det er et initiativ vi gjerne skulle tatt av oss hatten for, om vi hadde en. I alle fall ønsker vi å gi idéen videre til våre forstandere og til konfirmantene 1983. Vi tør våge den påstand at et tiltak inspirert av Kristiansands-konfirmantene 1982 vil bidra til en mer meningsfylt konfirmasjonstid. Enten man nå satser på en mer kortvarig aksjon eller man tar sikte på å engasjere seg for et misjonsprosjekt hele det året konfirmasjonstiden varer, vil det ha positive følger.

Jon Magne Lund, Bb nr 24

ARVID HUNEMO
arvid.hunemo@frikirken.no

Husker du?

Hva er det vi husker? Hva er viktig å huske? Noen har en god hukommelse, mens andre er mer selektiv. Vi møttes som skoleklasse etter vel førti år. Jeg husker en episode veldig godt. Ingen av de andre husker. Skremmende. Kanskje jeg bare har drømt?

Frikirkens historie er full av saker og ting og hendelser å huske. Minnene har ulik styrke. De sterkeste er nok de personlige opplevelsene som førte til tro, kall og tjeneste. Jeg har tre sterke minner fra Treungen Frikyrkje. Det første er søndagsskolen med flanellograf og Sven Pettersen. Jesus ble malt levende. Det andre er en preken av forstander og evangelist Gunnar Rike. Jesus ble malt på korset som jeg aldri hadde sett før. Det tredje er en evangelist som tok og sjekka biblene våre – om vi leste. Det var lite lurt. Alt dette er nesten 50 år tilbake. Jeg vet ikke hvorfor jeg husker akkurat dette. Og mens jeg skriver dukker flere huskelapper opp. Livet er jo fullt av historier. Likevel tror jeg ikke at livet skal rammes inn av minner. Det vil bety en statisk og livløs tilnærming til det livet som leves fra nå og framover. Lever jeg i minnenes landskap, ønsker jeg at historiene skal gjentas. Alt skal være slik det var. For noen mennesker vil det å leve med minner også bety en kamp med vonde minner. Det som ble sagt og gjort for lenge siden, blir dagens tunge bær. Bitter-

heten får grobunn. Ikke misforstå. Minner kan være en beskjed om å få gjort opp og snakke om det som var vondt. Ingen må stenge døren for de som har blitt fanget av vonde minner.

Profeten sier: «Så sier Herren, han som GJORDE vei gjennom sjøen...» Her minnes de historien for å tro at Gud er mektig. I vers 18 og 19: «Dere skal ikke minnes de første ting, ikke tenke på det som hendte før. Se, jeg GJØR noe nytt.» Les gjerne Jesaja 43,16-21

Jeg ønsker ikke at Frikirken skal glemme historien. Den må være med for å forstå både nåtid og fremtid. Frikirken er likevel ikke menigheter med minner, men med drømmer. Ikke slike urealistiske og merkelige drømmer om storhet og makt, men drømmer om å være et sted for mennesker som lever nå. Der Jesus får møte mennesker med nåde til livsforvandling. Da må vi ikke si: «Slik har vi aldri gjort det før...» Vi er fremoverlent og tenker: Kunne Gud bruke mennesker i 1877 og 1950 og 1980 – så kan han vel jammen bruke oss for vår tid. Wettegren og Engeseth og Andersen har nok satt spor, men det er ikke i deres spor/sko vi skal gå. Vi skal ha samme mål. Jeg hilser fra Arendal menighet, som dette året er 140 år. Det er tid for flere drømmer enn minner. Husker du hva du drømmer om?

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbaeren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøpapir
Tilsluttet Fagpressen

Alle de vanlige menneskene

SVEN AASMUNDTVEIT

I disse dager er jeg i ferd med å avslutte tiden som lønnet arbeider i Frikirken. Det har vært mange, lærerike og givende år. Det har vært noen nedturer, men mange flere oppturer. Og hva har jeg satt mest pris på? Jeg tror det er møtet med alle de vanlige menneskene.

For noen uker siden skrev Merete Thomassen et stykke i avisen Vårt Land om "middelmådighe- tens teologi". Det middelmådige er jo gjerne noe vi ikke setter så stor pris på. Og jeg må ærlig innrømme at jeg ønsket å være noe helt annet enn middelmådig da jeg i sin tid ble pastor i Frikirken for første gang. Vi vil jo gjerne utrette noe og bidra til at Guds rike vokser – og gjerne at det vokser kraftig ved vår hjelp. Jeg har skjønnet at bak dette ligger det vel så mye et ønske om å realisere seg selv, som det å uegennyttig ønske at Guds rike skal vokse. Slik er vi mennesker.

Merete Thomassen skriver: "Å være middelmådig er ikke det samme som å være dårlig. Det er å være vanlig. I følge bokmål- sordboka er middelmådighet det samme som å være gjennomsnitt- lig, iblant under, i utrustning og dyktighet. Det er omtrent der de fleste av oss ligger. Vi er vanlige,

uoriginale, ofte ganske kjedelige, som regel gode til noe, men også dårlig til mye. Ikke spesielt geni- ale, men heller ikke spesielt kata- strofale. Uansett om vi ligger over eller under pari, er vi skapt i Guds bilde, alle som en. Og det får holde."

Det er alle disse vanlige mennes-kene som har betydd mest for meg gjennom disse årene. Ikke de som skulle skape revolusjon hele tiden. Ikke de som kom med de store vyene og visjonene om en- dring og vekst. Men de som tro- fast gjorde det de var gode for, og som fikk det hele til å fungere. De som trofast ba for pastor og me- nighet. De som kom på menighe- tens samlinger så sant de kunne. De som ikke nødvendigvis gjorde så mye av seg, men som var der – gjennom tykt og tynt. Det er alle disse som har vært til så stor vel- signelse gjennom alle disse årene.

Jeg mener ikke at vi skal la være å strekke oss og bruke de evner og gaver Gud har gitt oss. Jeg snakker ikke om menneskelig og åndelig latskap. Jeg har selv prøvd å strekke meg og utfordre mine grenser så godt jeg har kun- net. Men det er en stor fare vi må være oppmerksomme på. Det er den store trang vi har til å bli bekreftet, sett og elsket. Vi har alle et behov for å føle oss unike og verdsatte. Søker vi å tilfreds- stille dette behovet gjennom å se på oss selv som noe ut over det

vanlige og, i denne sammenhen- gen, ut over det middelmådige, så ender vi lett opp i et mennes- kelig og åndelig slit og strev. Og så overfører vi på en umerkelig måte det samme strevet på våre omgivelser. Det gir ikke gnist og glød, men utmattelse og stagna- sjon.

Jeg gleder meg over alle de vanli- ge menneskene jeg har møtt. Og ved nærmere kjennskap er de jo unike hver eneste en. Utenfra sett kanskje kjedelige, men under overflaten kan det åpne seg store dybder – for den som har ører å

høre med og øyne som ser. Så en stor takk til alle dere vanlige, middelmådige, flotte mennesker som har delt livene deres med meg. Det er mer enn godt nok!

Og så tenker jeg at jeg nok ikke har vært så annerledes selv. Jeg har prøvd så godt jeg har kunnet å være trofast mot Guds ord i min forkynnelse, og jeg har brukt evnene mine i rimelig grad i tje- nesten ellers. Men når alt kom- mer til alt har nok jeg også vært rimelig middelmådig. Og det får være godt nok.

Det er alle disse vanlige menneskene som har betydd mest for meg gjennom disse årene.

Sammen

Frontene var harde de første årene, både for Luther og for Frikirken (...) Men når en nå ser tilbake etter mange år, så oppdager en at det meste fortsatt forener oss. Tross striden og de harde fronter. Det går an å finne tilbake til fellesskap med dem som en engang brøt med. Murer kan rives. Mye av det som en gang skilte de ulike kirke- samfunn, har vist seg å være av mindre be- tydning. Vi deler den samme trosbekjen- nelse og tjener den samme Gud. På tross av ulikheter kan vi stå sammen og glede oss over hverandres arbeid.

Arne Hersdal

i menighetsbladet for Brunlanes Frikirke

Ferdiglagte gjerninger

Jeg er sikker på at Gud har en god vei for oss og en plan for hver enkelt. For vi er skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem. Kanskje du opplever å gå i ferdiglagte gjerninger akkurat nå? Kanskje du strever med å se Guds vei ak- kurat nå? Be Gud om å vise deg noen eller noe du kan være et lys for. Be om at Gud skal vise deg hvilket sted du kan gå i fer- diglagte gjerninger denne høsten.

Geir Ove Bakken

i Menighetsnytt fra Vennesla Frikirke

Sigersprisen

Vi må tru at rettferda har vi fått ved trua på Kristus, slik Paulus skriv. Den er ei umissande gåve og ikkje noko vi skal stre- va for å få. Likevel skal vi jaga etter det full- komne. Begge deler: Vi har fått det, og vi grip etter det! Eg strevar med å forstå alt Paulus skriv. Men eg forstår at det finst noko som er umissande. Difor jagar Paulus så han mest snublar i orda. Mot sigerspri- sen han skal få om han berre når målet. Det evige og fullkomne som er verd å kjempa for. Som ligg framfor han som ein lovnad.

Vigdis Berland
Øystese i Vårt Land

Mer Jesus i hverda

I et måldokument som representanter fra Frikirken har utarbeidet for kirkesamfunnet de neste seks årene, står livet med Jesus i hverdagen som øverste punkt. I sommer holdt synodeformann Jarle Skullerud bibeltimer på Visjon, hvor HVERDAG med Jesus var tema. Han mener det er særlig viktig i vår tid at familien gjenoppdages som et søskenfellskap av kristne.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Jeg tror det er sunt for enhver organisasjon og kirke å til enhver tid tenke igjen-
nom hva det er vi trenger å sette særlig fokus på de nærmeste årene, for på best mulig måte å kunne oppnå og fullføre oppdraget Jesus har gitt oss i misjonsbefalingen, sier Skullerud. Måldokumentet som først ble utarbeidet i samarbeid mellom synodestyret og representanter fra ulike menigheter, er behandlet på menighetsmøter rundt om i menighetene og nå sendt til delegatene for endelig behandling på synodemøtet i november. De konkrete målene er, i tillegg til økt fokus på Jesus i hverdagen, å bringe Jesus til nye mennesker og til nye generasjoner. - Når det gjelder dette konkrete måldokumentet, tror jeg punktene er viktige fordi vi må erkjenne at Frikirken har en utfordring i forhold til rekruttering. Vi må få den oppvoksende generasjon til å oppleve kirken som sin kirke, og til å ta lederansvar. Derfor må vi ta ansvar og tenke rekruttering og opplæring mye tydeligere, sier Skullerud.

FASTE RUTINER

I sommer holdt han bibeltimer på Visjon, der han delte tanker og erfaringer fra eget trosliv. - For meg har det hjulpet mye å ha noen faste rutiner og prioriteringer i hverdagen. Derfor starter jeg dagen med å minne meg selv på at jeg lever av, og i, Guds nåde. Å sette av tid til å lese Bibelen

for å få et input, og ikke bare når jeg skal forberede meg, er også viktig. Jeg er ikke så strukturert i forhold til å lese faste bønnelister, så for meg har det å snakke med Gud i hverdagen blitt mer og mer naturlig, sier Skullerud. Han opplever at det er avgjørende for troslivet å være en del av et fellesskap som deler tro og liv. - De periodene det har vært nedprioritert, har jeg opplevd at Gud har blitt fjernere for meg. Dessuten tror jeg det er særlig viktig i vår tid at familien gjenoppdages som et søskenfellskap av kristne. At vi er disipler, og at familien og hjemmet er det primære disiplfelleskapet. Vi trenger å sette fokus på bibellesning og bønn. Vi kommer jo fra en tradisjon som lesere, og jeg tror vi har et stykke å gå for å komme tilbake til det.

BALANSE

- Er vi for mye søndagskristne?

- Jeg tror ikke vi er for mye søndagskristne, men kanskje er vi for lite mandagskristne. Til tross for gode intensjoner, deler vi nok livet litt for mye i to. Og det tror jeg at både vi og Guds rike taper på, sier Skullerud. På Visjon trakk han frem et sitat som noen hadde delt på det sosiale mediet Twitter: «Troen er ikke et smertestillende middel, men en øyesalve som lar deg se livets realiteter slik Gud ser det». - Det satte veldig mye på plass for meg. Jeg opplever, eller tror, at det er en del som kvier seg for å snakke om disse tingene. Og når man gjør det er det lett å havne i en av grøftene, der gudsriket enten er en kraft

eller tilstedeværelse som kan fjerne alt vondt i livet, eller så sier man at det overnaturlige hører til unntakene og at man må slå seg til ro med at det er slik livet er. Jeg tror jeg har beveget meg litt imellom disse, i ønske om å finne en balanse. Jeg tror at Gud vil hjelpe oss å rydde opp i vanskelige ting i livet, og at vi skal få gå til ham med det som er vanskelig om og om igjen. Samtidig tror jeg Gud vil at vi skal leve her og nå, og takke ham for alt også når vi opplever motgang, sier Skullerud. - For meg personlig er det sånn at det er i motgang at jeg har opplevd Gud aller nærmest. Mens noen kanskje vender Gud ryggen når de har det vanskelig, har jeg heller kjent på behovet for å krype opp på fanget hans.

LAVE TERSKLER

Både Jarle og kona Heidi har opplevd sin del av sykdom og tunge dager. - Vi har også bedt om at Gud skulle gripe inn, og vi har fått andre til å be for oss. Så langt i livet bærer vi fortsatt på kronisk sykdom. I noen perioder av livet har dette vært ekstra vanskelig for meg, sier Skullerud. Men det er ikke det at han selv ikke har blitt frisk som har vært vanskeligst å takle. Verst har alt fokuset på under og helbredelse alle andre steder vært. Det kunne gå på troen løs. - Nå er det ikke lenger truende for meg at noen snakker høyt om helbredelse. Jeg tenker at disse helbredelsesrommene bidrar med noe positivt, så lenge jeg har min bibelske korsteologi i bunnen, som sier at Gud valgte lidelsen

og at han møter meg i lidelsen.
- Måldokumentet legger vekt på at vi skal være en inkluderende kirke. Hva innebærer det for deg?

- Det innebærer at jeg ønsker at vi skal være en kirke med lave dørterskler, der det ikke skal være noen begrensninger for å få lov til å være en del av fellesskapet. En pastor i USA har skrevet en bok som heter «No Perfect People Allowed». Jeg tenker også litt sånn, at «perfekte mennesker» har vi ikke bruk for i vår kirke. Vi er et fellesskap av syndere, som kommer til kort, som sårer og blir såret, og som ikke har den fulle oversikten over Guds vilje for livene våre. Jeg ønsker at vi skal være et fellesskap der det er lov å feile. Og hvis vi virkelig skal være et fellesskap, så bør det gjenspeile fellesskapet som finnes utenfor kirkens vegger. Det handler om ulike folkeslag, om flyktninger, og unge og gamle. Hvis vi stikker fingeren i jorda og erkjenner at det er et for stort sprik mellom fellesskapet innenfor kirkens vegger og verden utenfor, bør vi være mer inkluderende. Det er ikke dermed sagt at vi ikke skal være tydelige på læren. Det er ofte vanskeligere å bli inkludert i et fellesskap som er utydelig. Jeg har liten tro på et fellesskap uten normer, men det må være et fellesskap der det er lov å snakke åpent om våre tanker og opplevelser, sier Skullerud. - Det er kirkens oppdrag å bringe Jesus ut til nye mennesker, så en kirke som ikke bringer evangeliet ut er ingen kirke. Det må ligge i DNA-et. Jesus er kirkens hode, og vi er lemmene som må bringe evangeliet ut.

HVERDAG Jarle Skullerud holdt to bibeltimer på Visjon over tema. Hits for Alle brukte også dette som tema og hadde utstyrt seg med t-skjorter med de ulike dagene, som vi ser her på scenen. Torsdag, lørdag, søndag... (Foto: Anne-Kristine Bjørghsvik Wiecek)

Jarle Skullerud
(Foto: privat)

Utsendinger ordinert til eldstetjeneste

HØYTIDELIG Det ble holdt forbønn for utsendingene, som ble ordinert til eldstetjeneste under gudstjenesten i Hamar Frikirke. (Foto: Anne-Kristine B. Wiecek).

Søndag 27. august ble tre av Frikirkens utsendinger ordinert som eldste under gudstjenesten i Hamar Frikirke.

Tekst: **ANNE-KRISTINE B. WIECEK**
OG GEIR ARNE JOHANSEN

Det ble en høytidelig og solfylt dag i Hamar Frikirke, der menigheten vartet opp med sol, pølser, kaker og leker i kirke-hagen. De tre ordinerte er Knut Ola Topland i Japan, og to utsendinger henholdsvis til et land i Midtøsten og et folk i Sentral-Asia. Topland forteller til Budbæreren at han kjenner på et nytt mot og en ny frimodighet etter ordinasjonen.

ANSVAR OG FELLESKAP

- Ordinasjonsritualene pålegger meg et ansvar, mens forbønnen som mine ledere og min søster bad for meg, gjør at jeg kjenner på fellesskapet som troens søsken her på jorda og en bønn om at Jesus skal være i sentrum i mitt liv og tjeneste. Ordinasjonen vil jeg prøve å ikke holde høyt i Japan, da det lett setter meg i en unaturlig høyere posisjon blant de kristne som jeg som utlending ikke ønsker. På en annen side kan ordinasjonen hjelpe meg å fortsatt være i tjenerskapet og motivere de kristne rundt meg til frimodig bruke sine gaver og tjenester for menigheten, sier Knut Ola Topland.

TRENGER TILSYNSMENN

Han opplevde det godt å stå sammen med to andre kollegaer, som arbeider i helt andre kulturer og land, men med det samme mål. - Jeg føler meg godt plantet i Frikirken når jeg tenker på at forrige synodeformann vigslet meg som misjonær for ti år siden, og nåværende synodeformann ordinerte meg som eldste. Noen som kom til ordinasjonsgudstjenesten spurte min kone om hvorfor jeg ble ordinert hele ti år etter at jeg ble sendt ut som misjonær, med undring over hva vi egentlig har

gjort som misjonærer i Japan? Selv sagt har vi fungert som normale misjonærer hele tiden i Japan, med ordninger for dåp og nattverd gjennom japanske kirker og kollega Nathan Mikaelen som også er ordinert. Derimot er jeg veldig glad for at alle misjonslandene nå har ordinerte. Alle landene arbeider ganske likt i et pionerarbeid der vi arbeider med andre evangeliske kristne med ulike teologiske syn. Jeg ser gjerne at synodestyret velger tilsynsmenn for våre misjonsland nå ettersom vi er ordinert. Det vil gi oss en sunn kontakt og oppfølging. Denne gangen ble alle feltlederne ordinert. Ved en neste anledning skulle jeg gjerne sett flere av mine misjonærkollegaer bli ordinert, sier Topland.

STØRRE FRIMODIGHET

Utsendingen til et folk i Sentral-Asia tror ordinasjonen vil være med og gi ham mer frimodighet i tjenesten, og gjøre at han vil bruke mer tid til bibel og bønn. - Det vil bli lettere for oss å ta nattverd sammen som team, og også sammen med lokale troende i byen vi ønsker å flytte til, sier han, og legger til at han synes det var en fin dag på Hamar og fint at de kunne bli ordinert flere sammen. - For meg er det flott med en seremoni hvor man blir bedt for og hvor man blir minnet på hvilken rolle en eldste har, sier utsendingen til et land i Midtøsten. - Det er også en tillitserklæring. Tradisjoner har blitt viktigere for meg med årene, og jeg har fått en større forståelse for hva ordinasjon innebærer. Samtidig er det noe av ordinasjonstanken jeg unders over, sier han. - Rammen rundt dagen i Hamar var veldig flott. Menigheten hadde lagt til rette for gudstjeneste og fest i etterkant. Det ble en suksess. Det er noe modig over Frikirkens misjonsarbeid, hvor vi har tre felt som trenger ordinerte utsendinger ettersom vi driver med kirkeplanting blant unådde folkeslag. Alle tre drømmer vi om å være hyrder for mennesker som kommer til tro på Jesus.

Kandidater til

1. Hvorfor stiller du som kandidat til synodestyret og hva fra din bakgrunn gjør deg til en person Frikirken trenger i ledelsen?

2. Hvordan vil du videreføre «Sammen om oppdraget», for HELE kirkesamfunnet?

3. Hvor skal Frikirken stå i ett nytt økumenisk landskap, både nasjonalt og internasjonalt?

4. Hva mener du om samkjønnet ekteskap?

5. Frikirkens ytremisjon var 100 år i 2016, hva tenker du om strategi/prioriteringer for årene som kommer?

6. Budbæreren er 135 år. Hvor ser du for deg at bladet er i 2020?

7. Bonus-spørsmål: Hvilket spørsmål vil du at en journalist skal stille deg nå før synodestyrevalget?

Følgende har sagt ja til å bli valgt inn i synodestyret:

Leder:

Jarle Skullerud, 47 år
Smaalene menighet
(presenteres i neste nummer av BB)

Nestlederkandidater:

Anne Mari Schiager Topland, 46 år
Arendal menighet
Geir Langen, 42 år
Sula menighet (har sagt ja til både nestleder og styremedlem)

Pastorkandidater:

Bjørn Roger Stien, 52 år
Namsos menighet
Geir Øystein Andersen, 48 år

Eldstekandidater:

Ole Johnny Møyholm, 59 år
Randaberg menighet
Tone Moseid, 48 år
Bryne menighet
Øystein Samnøen, 43 år
Hamar menighet
Björg Rødland, 56 år
Vågsbygd menighet
Geir Nordkil, 47 år
Bodø menighet

Geir Langen

1. Jeg har sittet tre år i synodestyret nå, og er motivert til å fortsette fordi jeg opplever at vi er inne i gode og viktige spor som kirke: Å gjøre kirka vår mer utadvendt og diakonal. Å hjelpe flere mennesker hjem til Gud. Å utruste nye og yngre ledere. Å plante menigheter og fellesskap, og hjelpe mennesker til å ha en levende hverdagstro. Jeg finner det motiverende å bidra til å styre kirka i denne retningen, og tror jeg har noe å bidra med i den sammenhengen.

1b. Jeg har jobbet mye med ungdom, studenter og unge voksne gjennom nærmere ti år som pastor i Normisjonsmenighetene Storsalen og Salem Trondheim. Jeg har god teologisk utdanning som cand. theol fra MF, og jeg ble ordinert som prest i Dnk da jeg gikk inn i Feltprest-korpset. De siste syv årene har jeg vært pastor i Sula Frikirke, hvor vi bl.a. har jobbet mye med å være en flergenerasjonsmenighet. Jeg har også vært mye engasjert i prosjektgruppa for menighetsplanting i Frikirka og i Visjon.

2. Frikirken er mangfoldig. Det er en styrke, og vi må bevare hver menighets egenart samtidig som vi innarbeider et felles misjonalt DNA. Vi må fortsette å arbeide for flergenerasjonsmenigheter i Frikirka, som ærer dem som har gått foran, vinner dem som er rundt seg og bygger for dem som kommer etter. Vi har en særlig utfordring med å nå generasjonene under 35 år, så her trenger vi å sette inn et ekstra støt mot studenter,

unge voksne og barnefamilier.

3. Frikirken har en viktig posisjon sentralt plassert i den norske kristenheten. Denne posisjonen skal vi bruke til å fremme økumenisk samarbeid som gjør at evangeliet når flere mennesker, og nye menighetsfellesskap ser dagens lys. Vi skal bidra til tettere samarbeid og en felles plattform for lutherske frikirker og organisasjoner de nærmeste årene.

4. Jeg ser ikke på samkjønnet ekteskap som forenlig med et bibelsk syn på samliv, og stiller meg bak Frikirkens syn om at ekteskapet er mellom en mann og en kvinne.

5. Jeg synes vi har en god retning med fokus på evangelisering og fellesskapsplanting blant de mest unådde, og med et særlig fokus på å nå muslimer ute og hjemme.

6. Jeg ser gjerne at bladet forteller enda mer om hva Gud gjør rundt i menighetene og i misjonsarbeidet ute, og slik både inspirerer og hjelper kirkesamfunnet å sette retning. Det bør bli en sterkere satsing på digitale plattformer.

7. Hva brenner du for? I så fall ville jeg svart: Jeg brenner for menigheten! Og jeg brenner for at flere mennesker skal få møte den levende Gud og begynne å følge Jesus.

Anne Mari Schiager Topland

1. Etter en lang prosess har jeg valgt å svare ja på valgkomiteens forespørsel om å stille til valg

som nestformann i Synodestyret, og stiller meg dermed tilgjengelig for den tjenesten i kirkesamfunnet vårt som jeg er så glad i. Jeg har lyst til å være med å forme retningen Frikirken går i årene fremover.

1b. Jeg har over 20 års menighets- og ledererfaring både som menighetsplanter i Japan (NMS og Frikirken), som lærer og inspektør på Bibelskolen i Grimstad (Normisjon) og nå som hovedpastor i Arendal Frikirke samt teologisk utdanning kombinert med nordisk og mastergrad i verdibasert ledelse. Jeg har erfaring med å takle motgang og konflikter, jeg rådfører meg gjerne, og har alltid en mentor.

2. Oppdraget er globalt, nasjonalt og lokalt. Frikirken står skulder ved skulder med søsterkirker lokalt og globalt. Lokalt ønsker jeg å ha fokus på at generasjonene leder sammen, drømmer sammen for sin menighet og lokalsamfunn, og tjener sammen. Nasjonalt skal kirkesamfunnet koordinere, inspirere og utruste til tjeneste lokalt og globalt. Globalt; våge å være trofaste på de vanskeligste stedene, og fortsette å utvikle nært samarbeid med andre organisasjoner som arbeider i de samme områdene.

3. Vi skal strekke oss langt for å arbeide for kirkens nærmest umulige enhet; lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Det koster, men det er for kostbart å la være.

4. Det er en offentlig ramme som er lagt til rette for dem av samme kjønn som ønsker forpliktelser rundt samlivet sitt. Jeg har et klassisk syn på ekteskapet, og forstår ekteskapet ut fra Bibelen som forpliktende samliv mellom en mann og en kvinne. Samtidig vil jeg at menighetene våre skal være åpne for alle som ønsker å møte Jesus. Det betyr at jeg, som har et klassisk syn på ekteskapet og vil undervise om det, også vil være pastor for dem som tenker annerledes om ekteskap eller lever i samkjønnet ekteskap.

5. Fortsette med Frikirkens modige valg; å prioritere områdene der færrest har fått høre evangeliet (10-40 vinduet). Utruste lokalmenighetene våre til å ta imot nettopp de som også flykter fra disse områdene til Norge. Fastholde menighetenes ansvar for felleskostnadene ved ytremisjon. Vi skal fortsette å sende egne misjonærer, gjerne i samarbeid med andre.

synodestyret

6. Budbæreren er lagt ned som papiravis og Frikirkestoff er lett tilgjengelig, delbart og gratis på nett.

7. Hva må vi for all del ikke gå glipp av som menigheter og enkeltpersoner? Hvis dere vil ha svar på dette spørsmålet, er svaret: Fornylsens mulighet for oss og menighetene våre; ved å inkludere og myndiggjøre erfarne og ferske kristne som er kommet fra andre deler av verden til nabolagene våre. Siden vi er kjent for å sikte mot evig å være en del av skaren "av alle nasjoner og stammer, folk og tungemål" (Åp 7,9), kan vi like gjerne øve på det allerede nå, og få erfare å "sammen med alle de hellige bli i stand til å fatte bredden og lengden, høyden og dybden, ja, kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap." (Ef 3,18-19)

Bjørn Roger Stien

1. Jeg ønsker å være til tjeneste for Guds rike i det Herren måtte kalle til. Når jeg fikk forespørsel fra valgkomiteen, svarte jeg ja til å være kandidat. Har også en tanke om at mangfoldet i menighetene våre bør være representert inn i synodestyret for å forhindre opplevelsen av avstand mellom kirkesamfunnets ledelse og våre små og store menigheter på grasrota.

1b. Jeg har hatt tjeneste som pastor i Frikirken i snart 20 år. I 15 av disse årene har jeg vært tilsynsmann for Nordre presbyterium. Jeg mener å ha en rimelig god innsikt i mange av de gleder og utfordringer vårt kirkesamfunn har.

2. Et vanskelig spørsmål å svare kort på. Men, jeg tenker som tidligere sagt, at den viktigste faktoren for at menigheten skal kjenne seg delaktig i visjonen «Sammen om oppdraget», er at det arbeidet som allerede gjøres på lokalplan, blir sett på som verdifullt, og en del av vår felles visjon. Dersom lokalmenighetene får en opplevelse av «ikke være god nok», skapes det en avstand og en mindreværdighetsopplevelse som skaper mer sprik enn opplevelse av å være sammen. Oppmuntring og god veiledning gir energi til også justeringer og viktige felles målsettinger. Så tror jeg det er viktig å tenke at vi som kirke, Kristi legeme, først og fremst er en organisme – og ikke en organisasjon som uten videre kan styres av vedtak og målsettinger fra sentralt hold.

Den lokale menighet er plassert i ulike samfunnslag som Kristi sendebud. Det er det viktigste oppdraget vi har.

3. Vi skal velsigne alle trossøsken! Samarbeide med trossøsken som ønsker å være bibeltro, både lokalt og nasjonalt. Jeg mener at vi skal være bevisst på hva vi bruker ressursene på. Etter min mening er det viktigere å tjene Guds sak på lokalplan enn å sitte til bords med kirkeledere dersom en tenker at dette kun handler om «å gjøre seg synlig».

4. Bibelen sier at det er synd. 1. Joh 1,9 sier at det er nåde for den som bekjenner og vender om. Jesus er veien, sannheten og livet.

5. Misjon er vår kirkes livsnerve. Slutter vi med misjon, dør vi. Misjon lokalt som misjon til unødde folkeslag er like viktig. Alle som tror på Jesus er misjonærer. Alle som ennå ikke har tatt imot Jesus er vår misjonsmark. Høsten er stor – arbeideren få. Derfor skulle vi ønske en større kallsbevissthet til å gå ut som misjonærer. Lønnet – og ulønnet (teltnakere). I samarbeid med andre menigheter og organisasjoner, bør vi alltid se etter hvor vi skal prioritere våre ressurser.

6. I 2020, bør det være et mål at alle våre medlemmer har dette bladet i sitt hjem. Om det er som papirutgave og/eller digitalt, bør det fortsatt være et oppmuntrende, oppbyggelig og opplysende organ som skaper en god VI-følelse ute i vårt mangfoldige kirkesamfunn.

7. Hva betyr Jesus for deg? Alt!

Geir Øystein Andersen

1. Jeg stiller fordi jeg ble spurt og fordi jeg opplever at tiden er inne for min del til å bidra, dersom jeg blir valgt.

1b. Da jeg fikk spørsmålet fra valgkomiteen ble det sagt at begrunnelsen for å spørre meg var min bakgrunn fra et litt annerledes menighetsarbeid i Frikirken, et menighetsarbeid som vektlegger organisk menighetsliv og småfelleskap i nettverk. I tillegg er jeg glad i styrearbeid og trives med å bidra gjennom slike fora i de ulike sammenhengene som jeg tjener i.

2. Det viktigste anliggendet, som jeg knytter til "Sammen om oppdraget", er at vi må stimulere og styrke søskenfelleskapet på tvers av generasjonene, slik at vi sammen lever menighet på våre steder. Ved å disippelgjøres sammen som søsken kan barn, unge, voksne og eldre troverdig og radikalt vitne om evangeliet og ønske nye mennesker velkommen inn til Livet i Guds rike.

3. Kirken er én familie, lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Kristi kropp er én. I dette felleskapet skal Frikirken leve sammen med alle som tror på Bibelen som Guds ord, og har Jesus som Herre. Dette felleskapet kan utvikles mellom ulike kirkesamfunn og sentralorganisasjoner, og mellom menighetsfelleskap og grupper fra ulike sammenhenger.

4. Min mening er at Bibelen taler om ekteskapet mellom mann og kvinne som rammen for samliv og familieliv. Dermed er det ikke rom for å velsigne samkjønnet ekteskap i kirken, og jeg tror heller ikke samkjønnet ekteskap er en god ordning for samfunnet.

5. Misjon til verdens ende må starte i menigheten – menighet er misjon, og menighetens oppdrag stopper ikke ved grenser mellom land og kulturer. Vi er sendt til verden, og ytre misjonsarbeidet må springe ut fra og knyttes nært til livet i menighetene.

6. En spennende variant kan være å utvikle Budbæreren som et medlemsblad, som produkt som går til alle medlemmer og andre interesserte.

7. Hvor skal tyngdepunktet for menighetslivet og Frikirkens prioriteringer ligge? Jeg ville svart at framtidens tyngdepunkt er i hjemmene og på «bytorget». Menighetslivet kan utvikles mer som et tjenende nettverk mellom grupper og mennesker.

Ole Johnny Møyholm

1. Jeg stiller som kandidat til synodestyret fordi jeg ble spurt og kjenner lyst til det, og har vært med i to perioder.

1b. Jeg har en bakgrunn som jeg mener er viktig for en kirke som ønsker å se at mange blir frelst. Jeg har teologisk utdanning og jobber i dag som lærer ved en videregående skole. Gjennom arbeidet som lærer, møter jeg ungdom som står midt i store utfordringer og valg. Hvis vi

1. Hvorfor stiller du som kandidat til synodestyret og hva fra din bakgrunn gjør deg til en person Frikirken trenger i ledelsen?

2. Hvordan vil du videreføre «Sammen om oppdraget», for HELE kirkesamfunnet?

3. Hvor skal Frikirken stå i ett nytt økumenisk landskap, både nasjonalt og internasjonalt?

4. Hva mener du om samkjønnet ekteskap?

5. Frikirkens ytremisjon var 100 år i 2016, hva tenker du om strategi/prioriteringer for årene som kommer?

6. Budbæreren er 135 år. Hvor ser du for deg at bladet er i 2020?

7. Bonus-spørsmål: Hvilket spørsmål vil du at en journalist skal stille deg nå før synodestyrevalget?

som kirke skal være kirke for en ny generasjon, vil en slik erfaring som jeg har tilegnet meg være viktig å ha i kirkens ledelse. Videre har jeg tjenestegjort som misjonær, prest i Den norske kirke og pastor i Frikirken. Siden 2009 har jeg tjenestegjort som eldste. Noen spør om hvorfor jeg ikke lenger er pastor. Jeg svarer da at den tjenesten har jeg fortsatt med – på en annen måte. Jeg har bakgrunn fra mange evangelisk-lutherske sammenhenger som Frikirken trenger i ledelsen.

2. Jesus sendte disiplene to og to. Oppdraget er relasjonelt. Vår kirke har gode og tjenlige ordninger som ikke behøver å forandres for forandringens skyld, men brukes for å videreføre og oppnå målsetningen «Sammen om oppdraget». Vi er ikke kalt til å leve med oss selv i sentrum. Gjør vi det, blir det ikke sammen om oppdraget, men sprikende. Det er på kollisjonskurs med Jesu bønn om enhet.

3. Det er mange økumeniske fellesskap. Noen har hele verden som målgruppe (KV og LVF), andre er mer fokusert på vår del av verden (KEK og CPCE) og andre er nasjonale (NKR, Bibelselskapet, KIA, MELM mfl). Økumenisk arbeid er krevende fordi det utfordrer oss på flere spørsmål ting. Det ene er Jesu bønn om enhet og det andre er at ulike bibelsyn gir ulike svar på spørsmål som noen definerer som sentrale, mens andre mener de er perifere. Frikirken kan med frimodighet stå i det økumeniske landskap (LVF, NKR, KIA, MELM – for å nevne noen) så lenge det ikke skygger for evangeliet eller tar bort fokus fra det som er kirkens oppdrag. Frikirken kan stå i et økumenisk landskap som bekjenner troen på Jesus som eneste vei til frelse for alle mennesker.

4. Ekteskapet er slik jeg leser Bibelen, mellom en mann og en kvinne. Samfunnet vårt og en majoritetskirke har valgt en annen løsning. Dette vil prege og utfordre oss – som enkeltpersoner, menigheter, lederskap og kirke. Hvordan møter vi samkjønnede ektepar? Hvordan møter vi barn og unge som vokser opp med to av samme kjønn? Dette utfordrer meg i mitt daglige arbeid som lærer ved en videregående skole. Det er utfordrende å si at min samvittighet er bundet i dette, og høre at en annen kristen er like bundet i sitt syn. Jeg vil nøle med å kalle en som står på den apostoliske trosbekjennelse som vranglærer. Ingen blir frelst uten ved troen på Jesus Kristus.

5. Vår prioritering er at evangeliet skal ut til alle folkeslag. Vi er en liten kirke med stort hjerte som ikke kan slutte å ha fokus på

de folkegrupper som enda ikke har hørt evangeliet. Jeg vil arbeide for at misjon overfor muslimer må ha topp prioritet.

6. Papirutgavens død er blitt spådd rett som det er. Noen profetier slår til, andre ikke. Jeg ser for meg at Budbæreren er et gratis magasin som alle medlemmer får tilsendt 6 - 8 ganger i året som skaper leseglede og tilhørighet.

7. Hvorfor samler du på frimerker med motiver av paven?

Geir Nordkil

1. Jeg stiller fordi jeg tror jeg kan bidra på en positiv måte i å lede og utvikle Frikirken.

1b. Jeg har 17 års erfaring som eldste, sammen med styreverv erfaring fra andre frivillige organisasjoner og fagforeninger og en økonomiutdannelse. Jeg trives med styrearbeid, og er en positiv bidragsyter inn i styret. Jeg har et ønske om å kunne bruke dette for å være med og utruste menigheter og kirkesamfunn til å nå nye mennesker med evangeliet og samtidig bevare og utruste de som allerede er en del av våre menigheter.

2. Vi må skape en enda tydeligere felles identitet omkring det vi gjør. For eksempel at det er Frikirkens misjonsarbeid, Frikirkens Barne- og Ungdomsarbeid og ikke bare de enkelte menigheters.

3. Vi skal fortsatt være en del av et økumenisk fellesskap, samtidig som vi er tydelige på våre standpunkt.

4. Samkjønnet ekteskap er i strid med Guds ord. Samtidig har vi som kirke og medmennsker et ansvar for hvordan vi møter og omtaler mennesker som lever i slike forhold. Vil tilføye at dette ikke er det eneste spørsmålet hvor Bibelen utfordrer oss, og

våre holdninger.

5. Viktig at vi har en ytremisjon som er en del av hele kirkesamfunnets arbeid. Vi må fortsette å prioritere unådde folkeslag, samtidig som vi gjør kirkene vi samarbeider med mer og mer uavhengig av våre misjonærer. Men vi skal fortsatt stå sammen med kirkene.

6. Skal fortsatt være en viktig informasjons- og inspirasjonskilde ut til medlemmer og andre. Skal fortsatt være en papirutgave, samtidig som den utvikler seg videre på bruk av andre plattformer. Skal også kunne ha et kritisk blikk på hvordan kirkesamfunnet ledes.

7. Hva trives du best med i eldstetjenesten?

Øystein Samnøen

1. Jeg er glad i Frikirken. Jeg synes det vil være spennende å sette form og farge på Frikirkensamfunnet i en tid der vi skal jobbe aktivt med visjon og strategi for fremtiden.

1b. Jeg har bred erfaring innen organisasjonsledelse, deriblant endringsledelse og nyskaping. Jeg er vekstorientert. Jeg brenner for misjon samt barne- og ungdomsarbeid. Jeg tror jeg har evner til å skape entusiasme og samle folk. Jeg tror morgendagen tilhører de tydelige og tilpassningsdyktige.

2. Først og fremst blir det viktig med en god strategiprosess som bunner ut i en tydelig og bredt forankret visjon og handlingsplan. Mye av kirkelivet leves på lokalplan, og lokalmenighetene må fremdeles få stor frihet og ansvar. Ved å fortsette å bygge åpne fellesskap der mennesker blir sett, møter Jesus og utrustes til etterfølgelse, viderefører vi det store oppdraget sammen. Jeg tror Frikirketorget og FriBU også spiller verdifulle roller i å samle og

KABB åpner arkivet for alle

Nå blir gamle opptak av kristne møter gjort tilgjengelig for alle.

I over 50 år har Kristent Arbeid Blant Blinde og svaksynte (KABB) produsert kristelig innhold på

lyd for synshemmede.

– KABBs arkiv er et skattkammer, sier Frank Tangen, kommunikasjonsrådgiver i KABB, i en pressemelding.

Blinde medlemmer av KABB startet på 1950-tallet en lydbåndsrinkel med opptak av kristne møter som sirkulerte mellom medlemmene. For mange var dette den eneste opplevelsen de hadde av å delta i kristelig menighets- og organisa-

sjonsarbeid.

– Alle de mest kjente forkynnerne i Norge gjennom et halvt århundre er å finne på våre lydbånd. Først var disse opptakene forbeholdt synshemmede, senere har de fått støve ned. Nå skal alle interesserte få tilgang til dem, forteller Tangen.

KABB har lansert nye nettsider, der en rekke lydopptak ligger som podkaster. Eldre opptak

Halvard Myhren takket

– Vår allsidige pastor Halvard Myhren (bildet) avslutter en lang og tro tjeneste», skriver Marit Gartha Larsen i en hilsen på vegne av menigheten i Arendal Frikirke.

Kristen har jeg vært hele mitt liv, og kallet til pastor fikk jeg nok før jeg var konfirmant, forteller Halvard Myhren – pastor i menigheten vår de siste 22 årene. Juniorforeningen i Arendal Frikirke var viktig for ham, og han var som ung ivrig til å vitne. Budskapet om Jesus måtte alle få høre. Etter et års jobb på Sjømannskirken i Israel var kallet så sterkt at han gikk tre år på Frikirkens bibel og menighetsseminar, før han allerede som 22-åring ble hjelpeforstander i Oslo Østre Frikirke. Han var med på å plante menighet i Lillestrøm/Strømmen-området og ble pastor der i fram til 1981. Deretter fikk han kall i Skien. Den stillingen hadde han i åtte år. Neste stoppested var Flekkefjord, før han etter oppfordringer takket ja til kallet i hjembyen Arendal i 1995. Alene som pastor i Arendal Frikirke, var det nok av oppgaver å ta fatt på. Det måtte prioriteres etter beste evne, men han kan fortelle at han raskt oppdaget at han var kommet til en menighet med mange dyktige frivillige medarbeidere.

SAMVÆR MED MENNESKER

På spørsmål om hva som har betydd mye i tjenesten i Arendal, tenker Halvard seg litt om før han svarer: «Det må være samværet med mennesker». Det at alle mennesker har noe å gi og at alle er verdifulle, opplever han som så interessant og givende. Halvard er svært opptatt av at alle skal føle seg ivaretatt. Han nevner besøkstjenesten, supertirsdag, mannsgruppa, formiddagstreffet og «suppe for 7» som lavterskeltilbud og gode treffsteder. Han synes det har vært spesielt flott å kunne møte våre nye landsmenn. Å oppleve at noen av disse har kommet til tro, har vært sterkt. Begravelser, dåpssamtaler og konfirmasjonsundervisning er også oppgaver han setter høyt. Å knytte kontakter med de menneskene som er litt perifere i menigheten, mener

Halvard er nødvendig å prioritere. Han blir engasjert når han sier at kristne ikke må isolere seg i en ghetto. Da opplever han at vi svikter vårt kall som kristne. Han kan fortelle at en av de bønnene han ba mye da han startet sin tjeneste i Arendal var: «Kjære Gud. Hjelp meg å knytte kontakter både i og utenfor menigheten». Mange av oss som kjenner Halvard, vil vel si at denne bønne er oppfylt.

FORKYNNELSEN

Forkynnelsen har naturligvis stor plass i et pastorhjerter. Halvard kan fortelle at han føler seg privilegert som har som jobb å formidle Ordet som gir livet mening, innhold og verdi. Å forberede en preken gir ham mye, og han opplever det fantastisk å ha Guds ord som arbeidsredskap. Vi som hører Halvard preke, nyter godt av all hans kunnskap, entusiasme og evne til å ha en «rød tråd» og gode poeng.

SKRIVNINGEN

De som har hørt Halvard fra talerstolen, har sannsynligvis også lagt merke til at han er en stor poet. Over 2000 dikt har det blitt etter hvert, om alt det som opptar pastor Myhren. Skrivningen startet i 1990, da Halvard skulle på en lang togtur. Da ville han benytte tiden til å lese seg gjennom hele Bibelen fortløpende, med tanke på å lage en liste over bibelske personer. Han kom hjem med en liste på hundrevis av navn som han ikke bare kunne legge fra seg. Etter dette fikk han ideen om å skrive en andaktsbok med et navn fra Bibelen for hver dag. Siden har han skrevet to bøker til: «Kranselaget», som er en samtidsroman, og «Ilden og skyen», som handler om Israelsfolkets ørkenvandring.

ISRAEL

Når vi kommer inn på Israel, blir pastoren ivrig. Som 18-åring søkte Halvard jobb ett år i Sjømannskirken der. Dette året viste seg å sette dype spor, og han kjenner dette landet fra innsiden. Han har nære venner i Israel, og har besøkt landet 30-40 ganger. Når han reiser til Israel opplever han å rei-

se til sitt andre hjemland. Formann i Frikirkens Israelsmisjon har han vært i flere år. Halvard opplever at det er trosstyrkende at de profetiske ord i det gamle testamentet oppfylles i vår historie, og at antall kristne menigheter der stadig vokser.

MANGE INTERESSER

Det mangler ellers ikke interesser hos denne mannen. Alle som kjenner ham, vet at hans sportsinteresse ligger noe over gjennomsnittet. Han kan fortelle at alt som minner om spill, konkurranser og quiz engasjerer ham. Han har vært med i en bowlinggruppe i mange år, og både bordtennis og biljard er spill han synes er moro. Foto har vært en fin avkobling, og bildene har han blant annet brukt til å illustrere diktene sine.

SYKDOMMEN

Lange arbeidsdager og høyt engasjement på tross av sykdom og daglige smerter. Hvordan går det an? Halvard smiler godmodig og forteller at selv om han har slitt med helseplager, har han alltid hatt fokus på alt som er positivt. Hans enkle filosofi er at hvis man tenker mest på det positive, så kommer man alltid ut i pluss! Han har opplevd at arbeidet har vært medisin og trivselsfaktor. «Vond kropp er noe annet enn å ha det vondt inni seg, og jeg har alltid hatt det godt med Gud og med menneskene rundt meg», sier Halvard. Det er fascinerende at han forteller om daglige hodesmerter, men når han går opp på talerstolen og skal holde en preken er alltid smertene borte.

GOD MENIGHET

Halvard ønsker å formidle at Arendal Frikirke har vært en svært god menighet å være pastor i. Han har opplevd omsorg og varme, forbønn, mange positive tilbakemeldinger og mange gode medarbeidere. Dette har gitt ham trygghet og glede i tjenesten. Den nye given som kom med nytt kirkebygg synes han var fantastisk å være med på, og utviklingen i menigheten har vært stort å være en del av. På tross av stor kunnskap, forteller

med kjente forkynnere er kalt «KABB Gull».

– Vi skal legge ut nye lydfiler med jevne mellomrom. Her kan mange få et gjenhør med kristne personligheter som har betydd mye for dem, og nye generasjoner kan bli kjent med dem, sier Tangen.

Foreløpig er det lagt ut intervjuer og taler med Edin Løvås, Gordon Johnsen, Frank Mangs og flere andre. I andre kategorier ligger hørespill

for barn, produsert for Barnas Lydavis, og nyere innslag fra dagens «KABBmagasinet».

– Noe av stoffet har også en kirkehistorisk verdi. Men vi vil også dele nytt og aktuelt stoff med dem som klikker seg inn på kabb.no, sier Tangen.

KABB har ingen planer om å ta betalt for strømming av de gamle lydfilene.

– Dette får være en takk til støttespillerne

våre for all den hjelpen KABB får. Nå kan de selv ta del i noe av det de har vært med å gi til blinde og svaksynte i Norge, sier Tangen.

Kommunikasjonsrådgiveren legger til at han selvsagt håper dette kan få enda flere til å bidra til KABBs arbeid for synshemmede. (KPK)

av som pastor

pastoren vår at han likevel ikke alltid blir klok på Gud. «Men jeg har forstått at Han er god og at Han gir evig liv. Det holder for meg», avslutter han. Menigheten takker Halvard for alt han har betydd for Arendal Frikirke, og ønsker ham en god pensjonisttilværelse. Kjenner vi ham rett, vil han nok fremdeles benytte anledninger til å få formidlet budskapet om Jesus.

Marit Gartha Larsen

PÅ TALERSTOLEN Halvard Myhren har vært pastor i Arendal Frikirke i 22 år. (Foto: Arendal Frikirke).

HØYTIDELIG Arvid Hunemo og Ida Bekkevahr Sundsdal ble innsatt som henholdsvis pastor og eldste i Arendal Frikirke. (Foto: Signy Ropstad Aas).

Nyansettelse, vekst og optimisme før høsten

Arendalsuka er over og satte vår by på kartet som aldri før. Historisk ble det også for menigheten søndagen etter, med innsettelse av to nye medarbeidere.

Tekst: **SIGNY ROPSTAD AAS**

For Arendal Frikirke fikk uka i tillegg den best tenkelige avslutning da vår nye pastor Arvid Hunemo ble innsatt i tjeneste søndag 20.august. Gleden var ikke mindre over at Ida Bekkevahr Sundsdal samme dag ble ordinert til eldstefunksjon og vil inngå som del av ledelsen i menigheten. Hun ble i tillegg innsatt i deltidsstilling som ungdomsarbeider – en stilling det lenge har vært ønske om og behov for. Søndagsskolen og tweens startet opp igjen etter ferien denne søndagen, og mange små føtter sprang etter første del av gudstjenesten med forventning til disse tilbudene.

HØYTID OG GLEDE

Solskinn og god temperatur var med å lage en fin ytre ramme denne sensommersøndagen. Kirken fyltes opp og mange hadde også reist langt. Bandet spilte og til fengende trompettoner kom dagens hovedpersoner inn etterfulgt av representanter fra menigheten som skulle delta i ordinasjon og rundt innsettelse. Vår hovedpastor Anne Mari Schiager Top-

land stod sammen med tilsynsmann Arnfinn Østerberg for den formelle og høytidelige del. Dyptgående spørsmål stilles og krever svar og løfter som bekreftelse for menigheten – om tjeneste og troskap – i tråd med vår kirkes forfatning.

ORDINASJON OG INNSETTELSE

Arvid Hunemo som tidligere er ordinert, ble innsatt i ny tjeneste som pastor. Ida Bekkevahr Sundsdal (se baksidesaken i BB) ble for første gang ordinert til tjeneste i vår kirke. Hun redegjorde kort for sin bakgrunn og prosessen som lå bak beslutningen om sin nye rolle og stilling – etter å ha vært 13 år i menigheten.

Det var både høytid, alvor og glede over denne delen av gudstjenesten, også da representanter fra flere generasjoner deltok i forbønn for de nyansatte.

Pastor Hunemo fortalte litt om seg selv og omtalte dagen som en merkedag i sitt liv. 39 år etter han begynte som forkynner er han tilbake igjen i Arendal der han begynte. Hans dagsaktuelle tale satte søkelys på det indre liv i menigheten og om vi har blick for våre medmennesker. I dagens utrygge verden søker mange tilflukt til noe. Bibelens ord om høna som samler sine kyllinger under sine vinger kan illustrere hvordan Jesus ønsker å møte oss mennesker.

B E G N N E N

Martin Luther i motvind

De fleste har vel fått med seg at vi feirer at det er 500 år siden Martin Luther slo opp sine 95 teser mot avlatshandelen. Han hamret løs på en kjempemessig korrupsjonsskandale, der både biskoper og pave tjente stort på folks angst for skjærsilden. Tesene vakte en oppsikt som gjorde at Luther måtte forsvare seg i flere runder, før han til sist sto foran keiseren. Han skulle tilbakekalle sine skrifter mot kirken. Hans berømte ord fra Worms lyder slik:

«Hvis jeg ikke blir beseiret ved Skriftens vitnesbyrd og klare fornuftsgrunner for jeg tror verken på paven eller konsilene alene ettersom det står fast at de flere ganger har feilet eller motsagt hverandre – så forblir jeg beseiret i min samvittighet og fanget i Guds ord ved de skriftsteder jeg har anført. Derfor kan eller vil jeg ikke tilbakekalle noe, for det er verken sikkert eller frelsesbringende å gjøre noe mot ens samvittighet. Gud hjelpe meg, Amen».

Det mest utfordrende med disse ordene var at Luther gjorde samvittigheten til sitt ståsted overfor alle kirkelige og verdslige autoriteter. Mennesket er en samvittighet, og når den har sin støtte i Skriftens ord, er den urokkelig. Det han ble bedt om å ta avstand fra, var det han hadde skrevet i tida mellom 1517 og 1521, skrifter med kraftige angrep på ei kirke med stor verdslig makt og lite av det som skulle prege Jesu Kristi kirke. Jeg skal ta

for meg to av disse skrifterne, og hvis redaksjonen gir plass, skal jeg ta et par av de andre i et senere nummer.

Det første jeg nevner er Kirkens babylonske fangenskap, som kom i 1521. Der startet han med å samle alle sine teser i én: Pavedømmet er de romerske biskopenes fete bytte. Biskopen av Roma hadde uten rett hevet seg opp til å herske over hele kristenheten, og samlet ufattelig rikdom i Vatikanet, samtidig som han forførte kirken med et omfattende system av sju sakramenter. Når ordinasjonen blir et sakrament, blir presten hevet over menigheten, og presten er den eneste som er hellig nok til å drikke vin ved nattverden (selv om Jesus sa: drikk alle av den). Presten er også den eneste som har myndighet til å vie to mennesker i ekteskapets sakrament. Luther protesterte; ekteskapet er ikke et sakrament, innstiftet av Kristus. Det er skaperens ordening av samlivet. Ekteskapsinngåelsen er en borgerlig akt, mens ekteskapet er hellig, slik skaperverket er det.

Det blir ofte sagt at Luther ikke ville danne en ny kirke. Det er nesten selv sagt, men like innlysende er det at han ville ha en annen kirke enn den han levde i. Og mens den fredløse Luther ble vernet av kurfyrst Friederich på borgen Wartburg, tok hans venner fatt på å reformere kirken i Sachsen.

Hvor annerledes Luther

tenkte seg kirken, ser vi av et annet skrift, også det fra 1520. Det fikk tittelen Til den kristne adel av den tyske nasjon. På dette tidspunktet visste Luther at han ikke ville bli hørt, verken av pave eller keiser. Hvordan skulle han komme videre? Noen måtte kalle sammen til e en synode, eller et konsil, men hvem skulle gjøre det? Ikke paven eller keiseren. Luther sendte ut en appell til fyrstene, og bad dem om å gjøre det. For å få fram at de hadde rett til å gjøre det, uten å spørre pave eller biskop, trakk Luther fram tanken om de troendes allmenne prestedømme (1 Pet 2,9). Kirken består ikke av geistlige og lekfolk, den består bare av prester, hevdet Luther, og argumenterte med et eksempel:

«Sett at en liten gruppe fromme kristne lekfolk blir tatt til fange og isolert i en ørkenleir uten å ha en prest ordinert av en biskop med seg. Sett videre at de kom til enighet seg imellom og valgte én – gift eller ugift – og påla ham det embete å døpe, holde messe, gi absolusjon og preke. I slikt tilfelle ville vedkommende i sannhet ha vært prest så godt som om alle biskoper og paver til sammen hadde ordinert ham».

Kirken bygges altså nedenfra, på dem som samles i Jesu navn, på dåpens og troens grunn. Der ligger den gudgitte rett til å kalle de rette personene til å utføre det som hører med til en rett gudstjeneste.

Dette at alle troende er

gjort til prester, har hatt trange kår i den lutherske kirke. Alt som skulle gi kirken selv myndighet ble borte med reformasjonen i Danmark-Norge. «Etter 1537 var all kirketjeneste, all organisert religionsutøvelse bare en ytringsform for den store enhet: staten. Kongen trådte inn i biskopens fulle rettigheter, religiøse, kirkelige, økonomiske. Noe skille mellom statens herre og kirkens herre er det ikke lenger mulig å trekke» (Sverre Steen)

Når teologer forsvarte denne tradisjonen, ble det ofte sagt at vi ikke er forpliktet av det Luther skrev i sine mange skrifter, bare av det som er godkjent som bekjennelsesskrift. I et reformasjonsjubileum er det lite relevant å tenke slik. Vi bør spørre oss om vi minnes Luther rett uten å ta med oss at disse tankene nektet han å kalle tilbake, og det i en situasjon der døden var den mest sannsynlige utgangen. Han visste at folk var blitt brent før ham, av samme grunn.

Hvis vi studerer Luther for å finne et grunnlag for et sant, ærlig og ekte kristenliv, kall det gjerne spiritualitet, forplikter hans vekt på samvittigheten oss fortsatt. Det samme gjelder hans gjenoppdagelse av at vi er prester på dåpens og troens grunn. Kirken bygges nedenfra.

Birger Løvlie

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikkene kommer inn under den vide overskriften "Forum for frie frender". Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

Thorvald Hartviksen

Dugnadsdager. Fellesskap. Undervisning. Mye *humor* og gode kaffepauser.

Kortkurs. **Gratis.**

Møte med elever og skolens lærere.

"KROPP OG ÅND, HÅND I HÅND"
FREDTUN 16.-20. OKTOBER 2017

STAVERN
FOLKEHØYSKOLE

Erling Berntsen Stølevik

Start mandag 16. kl. 18.00
Avslutning fredag 20. kl. 14.00.

Info og **påmelding**
www.stavernvhs.no

Kursansvarlig Arnfinn Løyning
Mobil 93426101

KARL OSKAR HAUGRUD

Når jeg er stressa har Gud god tid

Jeg har tenkt mange ganger at det er en motsetning mellom å være glad og å følge Gud. At Guds plan

for livet mitt på en måte er tyngre og mer ubehagelig enn om jeg skulle valgt selv, og at det ikke vil være verdt det. Dette det er en løgn. Det å følge Jesus vil koste oss alt noen ganger. Han har kanskje en annen plan enn deg for å herliggjøre sitt navn, men det vil være verdt det. Du vil ikke angre deg i himmelen, på at du levde for Jesus mens du vandra på Jorda. Det vil være de øyeblikkene vi ser tilbake på med glede.

Vi trakter etter det neste steget, det ligger kanskje innebygd et sted i oss.

Fra vi er små har vi drømmer om hvordan livet kommer til å se ut. Hvilke ting vi kommer til å oppleve, hva vi kommer til å jobbe med, og hvem vi kommer til å dele livet med. Vi har drømmer og mål på både kort og lengre perspektiv, men vi har nok en tendens vi mennesker, til å velge kortsiktige løsninger. Kanskje så vi skal være effektive, og komme oss videre til det neste vi drømmer om her i livet?

Jeg synes det ser ut som Gud har veldig god tid. Jeg ser det i Bibelen.

Han venter lenge med å sende Jesus for å gjenopprette forholdet mellom Gud og menneskene. Han venter lenge med å komme tilbake i all sin herlighet. Det er nok mange av oss kristne i dag også, som i likhet med profetene i Gamle testamentet, ber og roper til Gud når vi er utålmodige og ønsker litt fart på sakene. I Jesaja lærer vi at Gud sine tanker og veier er større enn våre tanker og veier. Slik som avstanden er mellom himmel og jord – det er altså betydelig hvor mye bedre Gud vet

enn oss.

Et passende spørsmål å stille i frustrasjonens øyeblikk kan være: «Hva ønsker du å lære meg nå Jesus?» Når du ikke kommer inn på skolen du hadde håpet på, du ble avvist av hun dama du likte, når en uforklarlig død inntraff, eller din verden på en eller annen måte ble knust. Da, akkurat da, har Gud kontroll. Og Han elsker deg, husk at Han døde for deg. Og Han ønsker å lære deg noe. Du er ikke alene.

POPULÆRT Pastor Johan Valen-Sendstad (til venstre) representerte Oslo Østre Frikirke og Støperiet under «Velkommen til Oslo» arrangementet. (Foto: Oslo Østre Frikirke).

Velkommen til Oslo

St.Hanshaugen viste seg fra sin beste side en onsdag i august, da hundrevis av nye studenter deltok på årets Velkommen til Oslo.

I år, som tidligere år, kom kristne skolelag, organisasjoner og menigheter sammen for å gi nye studenter et mangfoldig bilde av hvilke kristne trosarenaer som befinner seg i hovedstaden. Sensommer-

kvelden kunne også by på grilling, konserter og en herlig mulighet til å bli kjent med andre studenter i Oslo.

Oslo Østre Frikirke markerte seg med den sikre vinneren; pølse i lompe med ketsjup og sennep (tur-retur) og med et lett dryss av sprøstekt løk på toppen. Det ble inngangsporten til mange fine samtaler om kirke- og menighetsliv i byen generelt og i Oslo Østre Frikirke. Særskilt Støperiet – Oslo ble løftet frem av ungdomsar-

beider Erik Sandberg, frivillig Erland Strømme, Støperiets «far» Eirik Broomfield Fjellestad og pastor Johan Valen-Sendstad. De kunne informere om at Støperiet arrangeres annenhver torsdag kl. 19.00, fra og med 31. august. Og at dette er et møtepunkt for unge voksne der det er lett å ta med venner og kjente, relasjoner skapes og troshistorier formidles.

Velkommen til Oslo Østre Frikirke og Støperiet!

Flere innlegg på nettsiden

Under www.budbareren.no/debatt ligger det flere innlegg man kan kommentere på.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke har cirka 22 000 medlemmer fordelt på

fri kirken

83 menigheter. Råde Frikirke er en 25 år gammel menighet som holder til i egne lokaler i Saltnes ute ved kysten i Råde kommune i Østfold. Vi søker

PASTOR i 100 % STILLING

Vi søker etter en pastor som er glad i Jesus og glad i mennesker, og som har evne til å bygge gode relasjoner, lede, samarbeide, inspirere og formidle. Råde Frikirke er en menighet med mange unge familier og et voksende ungdomsarbeid. Personlig egnethet vil bli tillagt vekt. Den som ansettes er forpliktet til å lære og leve i samsvar med Guds ord og Den Evangelisk Lutherske Frikirkes bekjennelse.

Lønns- og arbeidsvilkår i henhold til Frikirkens lønnsregulativ. Spørsmål vedrørende stillingen rettes til leder av eldsterådet Yngvar Arvesen på tlf. 952 76 622 yarvesen@online.no eller til tilsynsmann Niclas Bengtsson på tlf. 92424465 niclas.bengtsson@frikirken.no

Søknad med CV sendes eldsterådets leder. Alle søknader behandles konfidensielt. Søknadsfrist: 1. november 2017

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

STEIN-VEGARD ANTONSEN

Se i mørket

Sjeldent er overgangen til hverdag mer påtakelig enn tidlig i høstsemesteret. Rytmer og rutiner som ferien effektivt har drysset tjukt støvlag over, må blankpus-ses og reetableres. I Tranestien står vi midt i vårt årlige etterferie-sjokk. Matbokser, gymtøy, turn, lekser og ukeplaner, foreldremøter, menighetsråd, klesvask, puh! Når så kalenderen er full av ubrukte hverdager hender det vel at selv den mest optimistiske kan se litt mørkt på det. Hva trengs da? Møllers tran, epler og snarlig høstferie er ikke dumt. Men hverdagstro er bedre! Den gjør det mulig å starte mandagen med påkallelse og takk. Den strekker seg mot Jesus i for-bønn for utfordrende situasjoner på jobben eller bar-nehageleveringa som har vært vanskelig nå i starten. Hverdagstroen ser at det er mening i å be om Jesu velsignelse over kollegaen du møter i gangen, og over venner, barn og ektefelle. «Bli sett, husk refleks,» sier vi når mørket faller på. Men i Guds rike er det like viktig å se som å bli sett: Slik vi ser, slik kan vi møte hverdagen. Øyet er kroppens lys, sier Jesus. Og et annet sted råder han oss til å få hans salve, så vi kan se klart. «Troens øye ser det, han gir liv og fred.»

Stein-Vegard Antonsen

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøyti-delig stafett for å dele noen av disse med leser-ne våre. **Gunnar Hammersmark** har levert følgende bidrag

Til forveksling

Det finnes mange historier fra gravferdsbransjen, og jeg har gjennom snart femti år i bransjen hørt mange av dem! Denne historien er fra 1930-årene, på et lite privat sykehus i Oslo. Byråets folk ankom sykehuset for å legge ned og hente en eldre, avdød kvinne. De hadde fått oppgitt romnummeret hvor avdøde lå, og krakker og teppe ble satt opp på rommet, ved siden av sengen som stod der. Kisten ble satt inn, og alt ble gjort klart for nedlegg. På denne tiden var hvite strømper en del av utstyret som ble brukt. Bena ble blottet og en mann på hver side begynner å tre på hver sin strømpe. Da høres plutselig en "tynn" stem-me fra sengen: «Det er ikke meg dere skal hente gut-ter, det er hu bak skjermbrettet!»

Gunnar Hammersmark utfordrer Tor Tanggaard

FAKTA:

Navn: Ida Bekkevahr Sundsdal **Alder:** 49 **Sivilstatus:** Gift
Menighetstilhørighet: Arendal Frikirke **Virke:** Ungdomsarbeider

Ny ungdomsarbeider i Arendal Frikirke

Ida Bekkevahr Sundsdal håper å utforske og bli bedre kjent med Jesus, sammen med ungdom-mene i Arendal Frikirke.

- Hva gleder du deg mest over i jobben som ungdomsarbeider?

- Å gå inn i arbeidet med kollega Marie Kvalbein Olsen, som har gjort «grunnar-beidet». Det er superspennende å bygge Frik Arendal sammen med ungdom som selv har masse å bidra med. Jeg har for-ventning til at jeg sammen med ungdom-mene skal utforske og bli bedre kjent med Jesus.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Jesaja 58,11. Kapittel 58 er sterk og ransakende tale. Men vers 11 er for meg en bønn og et løfte om at Herren går sammen med oss.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sam-men om oppdraget»?

- Oppdraget vårt blir utrolig inspire-rende når jeg tenker på at vi står sammen med små og store menigheter, med men-esker av alle slags språk og kulturer om å dele livet med Jesus med dem vi møter.

- Er det noe spesielt som opptar deg for ti-den?

- Da jeg har foretatt et stort jobbskifte i høst, så er jeg for tiden mest opptatt av de nye mulighetene på dette området. Ved si-den av deltidsstillingen som ungdomsar-beider, arbeider jeg deltid med misjonsor-ganisasjonen «Operasjon Mobilisering». Jeg tenker mye på hva alt det nye vil føre meg inn i av utfordringer og muligheter.

- Har du noen forbilder eller noen som sær-lig har vært til inspirasjon for deg som kris-ten?

- Mamma, Mandela og Jesus! Hver for seg viser mennesker litt av Jesu «gjen-skin». Og Jesus er summen av alt det gode vi kan se og beundre. Mamma inspi-rerer fordi hun skinner for Jesus, og har latt han prege seg gjennom livet. Nelson Mandela inspirerer med hvordan han tilga

SPENT Ida Bekkevahr Sundsdal er spent på hvilke utfordringer og muligheter som venter henne.

dem som hadde frarøvet han mange år av livet, og for måten han brukte sin posisjon til å forsøke å samle et splittet folk. For ti-den inspirerer og utfordrer min pastor meg til å våge meg ut av komfortsonen og på nye måter inkludere flere mennesker i livet og dele Jesus med dem.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- Jeg elsker fjellstøvlene mine og er for-nøyd når jeg kan dra på småturer bak hu-set på Frolands Verk. Men enda bedre er det å ta støvlene og mannen med på hytte-tur! I år har jeg prøvd ut en ny hobby: Så-ing og dyrking av sommerblomster i vind-uskarmer. Spennning på høyt nivå når disse skulle plantes ut til det virkelige (blom-ster-)livet i hagen!